

[Statsministeren.]

fyldes, ingen tvivl om det, men man kan heller ikke her foregøgle befolkningen, at der er uanede muligheder. Ideer om 25 mia kr. eller 10 eller 15 mia kr. er derfor naturligvis — deri er jeg enig med hr. Hilmar Baunsgaard — en helt forkert og uden tvivl bevidst forkert politisk linje.

Hr. Hilmar Baunsgaard sagde også, at man nok måtte erkende, at der kunne være behov for indtægter på anden måde. Jeg mener, det er en udtalelse, som man også skal bemærke sig, men i øvrigt håber jeg, at vi løser de problemer omkring indkomstopolitik til september. Det er klart regeringens mål.

Hr. Hilmar Baunsgaard stillede også et spørgsmål omkring energipolitikken. Jeg kan bekræfte, at regeringen mener, at der er et rimeligt grundlag for at tage stilling til spørgsmålet om atomkraft. Der er nemlig det samme grundlag, som utallige lande har taget stilling på. Verden over har man besluttet sig for som supplement til andre former for energikraft også at gå ind i spørgsmålet om atomkraft. Man har gjort det i øst og i vest, i nord og i syd, man har gjort det på den anden side af Øresund, man har gjort det i England, man har gjort det i Tyskland, ja, der er næsten ikke det sted, hvor man ikke har ment det nødvendigt også at gå ind i overvejelser eller direkte beslutninger på dette område. Jeg tror egentlig også, det er rimeligt at sige, at Danmark trænger mere end alle andre til alternative energikilder.

Vi håber derfor også, at den ekstra septembersamling, som skal finde sted, vil give tilslutning til en energipolitik, som i og for sig er en samlet energipolitik, således at folketinget kan arbejde videre med alle former for energi, altså også sådanne nye former for energi, som kommer fra sol, fra vind, fra jord eller fra kernekraft. Alle muligheder skal arbejdes videre med, og det må naturligvis i hver enkelt situation være en politisk vurdering, der skal finde sted her i folketinget.

Jeg mener, det er værd at understrege, at folketinget jo allerede er blevet enig for det første om en særlig elforsyningslov og for det andet om en særlig lov om sikkerhedsmæssige og miljømæssige problemer i forbindelse med atomanlæg. Netop denne lov-

givning blev særdeles grundigt behandlet og fik en meget, meget bred tilslutning her i folketinget.

Desuden er man også blevet enige om energipolitiske foranstaltninger, således at der er en god optakt til de forhandlinger og drøftelser, der skal foregå, og de afgørelser, der skal træffes i september måned.

Men regeringen — det vil jeg også gerne give udtryk for — har naturligvis ikke noget ønske om at udfordre befolkningen i denne sag. Vi erkender, at det er en sag, der sætter vældige følelser i sving. Jeg må imidlertid gå ud fra, at de usikkerhedsproblemer, som nogle hævder at der er, vil være tilstrækkeligt belyst til, at afgørelsen kan træffes på et grundlag, som ingen med rette kan sige er et usagligt grundlag.

Jeg må også gå ud fra, at afgørelsen, hvis den skal træffes ved en folkeafstemning, må være tilrettelagt sådan, at den ikke træffes på grundlag af overfladiske følelser omkring disse problemer, men derimod på et grundlag, der er udtryk for, at man reelt har haft tid og mulighed for at gøre op, hvad der findes af plus og minus ikke mindst netop ved kernekraft. Dette er regeringens holdning ved denne folketingsamlings slutning og også i den periode, der kommer fra nu af og frem til afgørelsestidspunktet.

Hr. Ømann var inde på forskellige betragtninger, og kun en enkelt ting skal jeg sige. Hr. Ømann sagde, at det kan jo ikke nytte noget f.eks. at støtte socialdemokratiet, hvis man også efter et valg kommer i den situation, at socialdemokratiet vil samarbejde f.eks. med venstre. Jeg må sige rent ud, at det ligger jo sådan i det danske folketing, at også efter et valg må man regne det for rigtigt, naturligt og selvfølgelig, at samarbejdet ikke alene rettes til den ene side i salen. Socialdemokratiet vil — så ingen skal købe katten i sækken — være indstillet på at skaffe sig det bredeste mulige grundlag for de resultater, som vi ønsker at opnå.

Hr. Poul Schlüter sagde, at de konservative ikke havde haft tilbud om indflydelse på septemberforliget, det, vi sluttede i 1975. Jeg må sige, at det er ikke historisk rigtigt. Det er derimod historisk rigtigt, at det konservative folkeparti havde en stor mulighed for ikke blot at blive inddraget i forhandlingerne, for det var de, men også for at være med i slutfasen, da septemberforliget